

[Jytte Andersen]

er derfor, vi har foreslået den struktur på styringen, som forslaget lægger op til.

Vi har i forarbejderne til programmet lagt megen vægt på børne- og ungdomsarbejdet. Vi synes, at netop den stigende udtømning af lokalområderne kan bidrage til mange steds småkriminalitet, forvirrede og rodløse børn, børn og unge, der skal finde nye udfordringer, og så bliver det måske ikke udfordringer, der er helt så sunde, som vores samfundssystem synes børns aktionsmuligheder skal være.

Derfor synes vi, at nogle af de ting, vi i hvert tilfælde skal have taget fat på, er daginstitutionernes funktion, deres indhold, struktur og åbenhed over for det omgivende samfund.

Der kan være tale om projekter, der lægger op til, hvordan vi udvikler beslutningsprocesserne i forbindelse med daginstitutioner og dagtilbud for børn og unge i det hele taget, og hvordan man får inddraget forældre og lokalområdets beboere i de beslutningsprocesser, der skal ændres.

I det hele taget tror vi, forudsætningen for, at det omtalte løft og ikke mindst de tiltag, som styres herfra, kan blive fornuftigt og have inspirerende og afsmittende virkning på det, der sker i det offentlige system, skal samspillet imellem det, der foregår privat og på det offentlige plan, være bedre.

På ungdomsområdet gælder noget af det samme. Der har både det radikale forslag og vores forslag lagt op til et løft til SSP-samarbejdet og et løft til fritids- og ungdomsklubarbejdet.

I den socialpolitiske debat tidligere på dagen blev Horsens Kommune trukket frem som et godt eksempel på nytænkning, og det vil jeg også gøre i forbindelse med dette her. Horsens Kommune har tænkt i decentralisering, har tænkt i selvforvaltning, har tænkt utraditionelt, bl.a. ved at få udstationeret nogle medarbejdere på gadeplan, miljøarbejdere, som skal sætte gang i initiativer, som skal prøve at få nogle af de værdifulde ting til at smitte af også på det lovgivningsmæssige system.

Vi anbefaler så klart vores eget forslag, men vi er også meget positive over for Det Radikale Venstres forslag, som jo i det store og hele har samme intentioner som det socialdemokratiske forslag.

Vi har nogle betænkeligheder, hvad angår det rent styringsmæssige, som der er lagt op til i

det radikale forslag. Om vi skal have endnu et udviklingscenter, vil vi nok stille os skeptisk over for. Vi synes, der kan være andre modeller for, hvordan man får erfaringsudvikling, hvordan man får evaluering, og hvordan man får fremmet en information, der både går bredt ud og går op og ned i systemet fra kommunerne lokalt og op til Folketinget og ministeriet. Men intentionerne er vi enige i.

Socialministerens forslag om en styringsmodel vil vi selvfølgelig se meget positivt på under udvalgsarbejdet med henblik på at nå frem til nogle modeller for en styring, der ikke er bureaukratisk og heller ikke virker så stationær som den, der ligger i det radikale forslag. Men ellers støtter vi også dette varmt.

Lizzie Lichtenberg (KF):

De to beslutningsforslag, vi har til behandling nu, har som overskrifter »Forslag til folketingsbeslutning om lokale opøgende sociale aktiviteter« og »Forslag til folketingsbeslutning om socialt udviklingsprogram med særlig vægt på den tværgående og forebyggende indsats«. Indholdet bag disse overskrifter rummer muligheden for videreudvikling på det sociale område.

Ved gennemførelse af bistandsloven har man introduceret et nyt synspunkt på forholdet mellem borgeren og det offentlige og hermed også, hvad det offentlige kan gøre for borgeren. Dette nye synspunkt blev kaldt totalitetssynspunktet og byggede på, at det offentliges arbejde var at hjælpe og støtte borgeren ud fra et samlet socialmedicinsk helhedssynspunkt og altså ikke blot at kontrollere og administrere borgeren.

Man erkender nu, at hvis der er sket alvorlige forstyrrelser i en borgers eller en families sociale balance, nytter det ikke blot at sætte ind over for borgeren selv; man må også kunne påvirke alle andre forhold, han er underlagt: boligforhold, skole, frihed, nærmiljø og tryghed.

Det arbejde, der skal udføres af socialpolitikkerne, skal derfor være af en helt anden karakter, end det tidligere har været, også fordi et totalitetssynspunkt medfører, at det sociale traditionelle arbejdsområde udvides, således at det i højere grad omfatter områder som beskæftigelsesforhold, uddannelse, bebyggelsesplaner, boligen, trafik, kultur, samarbejde med skoleidræt etc.